

for en mindre stram finanspolitik. De sociale udgifter viste fra 1969 til 1970 en stigning på 20 pct. og gav således ikke basis for en påstand om, at regeringen ikke skulle have vist social forståelse.

Man havde fra oppositionens side foreslået skærpelse af kapitalvindingsskatten og af formueskatten. For det første betød frigørelsesafgiften, der trådte i kraft den 1. januar 1970, en skærpet beskatning af fortjenester på fast ejendom, men dernæst ville en ændring af kapitalvindingsskatten yderligere besværliggøre den praktiske tilrettelæggelse af frigørelsesafgiften.

Socialdemokratiet havde i en lang periode givet et vrangbillede af regeringens økonomiske politik og havde derved medvirket til uroen på arbejdspladserne. Man ville nu søge at dæmpe denne uro ved at fremsætte forslag, der ikke kunne gennemføres, om lettelse, der ikke var økonomisk basis for. Socialdemokratiet spåede nu et fald i reallønnen i 1970. Det kunne være interessant at se det materiale, hvorpå man byggede en sådan påstand, der kun kunne tjene til yderligere at nære uroen blandt lønmodtagerne.

Lavtlønsproblemet havde arbejdsmarkedets parter ikke evnet at løse. De offentlige ydelser og skattepolitikken måtte inddrages i overvejelserne, hvis man skulle nå et bedre resultat. Han ville gerne give tilsagn om, at man prøvede at finde nye veje til en bedre behandling af dette spørgsmål.

Medbestemmelsesproblemet var væsentligt og havde en betydelig interesse for den fremtidige politiske udvikling. Det radikale venstre var indstillet på at arbejde med disse problemer, når Agersnapbetænkningen forelå.

Morten Lange (SF) fandt, at man havde spildt sin tid i 21 mands udvalget. Der var ikke kommet resultater ud af arbejdet. Han indrømmede, at en finanspolitisk stramning var nødvendig, når man ikke kunne finde på andre og fornuftigere løsninger, men den af regeringen foreslåede stramning var urimelig og skadelig. På denne baggrund havde hans parti stillet sit forslag om, at en del af det budgetterede kasseoverskud skulle anvendes til en social omfordeling. Hvis regeringen kunne finde andre forslag af samme størrelsesorden og med samme sigte mere rimelige, var han parat til at forhandle, men ville regeringen virkelig for alvor afslå at give en lettelse til de svageste lønmodtagere, samtidig med at B-skatteydere åbenbart var freddet?

Efter Morten Langes mening skyldtes skævheden i den økonomiske balance netop en sådan klassepolitik, som havde givet sig udslag i, at formueskatten var lempet, at der fortsat var rige muligheder for spekulation i fast ejendom, at bankerne havde haft umådelige rentefortjenester, at der kort sagt havde været mange indtægtsmuligheder uden for lønmodtagerområdet.

Baggrunden for debatten var arbejdspladsernes reaktion på regeringens finanspolitik, men denne reaktion var blevet forstærket på